

Преюдициален въпрос

Като се има предвид, наред с всичко останало, че разглежданите в настоящото производство членове 18, 20 и 21 от Закона от 13 април 1995 г. за договора за търговско представителство се квалифицират в белгийското право като особени повелителни норми по смисъла на член 7, параграф 2 от Римската конвенция⁽¹⁾, следва ли член 3 и член 7, параграф 2 от тази конвенция във връзка, доколкото е необходимо, с Директива 86/653⁽²⁾ на Съвета от 18 декември 1986 година относно координирането на правото на държавите членки, свързано с дейността на самостоятелно заетите търговски представители, да се тълкуват в смисъл, че особените повелителни норми на държавата на сезирания съд, предоставящи по-широкообхватна закрила от предоставяната от Директивата минимална закрила, се прилагат към договора, дори и ако се окаже, че приложимо към договора е правото на друга държава — членка на Европейския съюз, в която са транспонирани изискванията на посочената директива за предоставяне на минимална закрила?

- (1) Конвенция за приложимото право към договорните задължения, открита за подписване в Рим на 19 юни 1980 година (ОВ L 266, стр. 1, публикувана на български език в ОВ L 347, 2007 г., стр. 1).
 (2) ОВ L 382, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 176.

Преюдициално запитване, отправено от Cour constitutionnelle (по-рано Cour d'arbitrage) (Белгия) на 26 април 2012 г. — I.B.V. & Cie SA (Industrie du bois de Vielsalm & Cie SA)/Région wallonne

(Дело C-195/12)

(2012/C 200/12)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour constitutionnelle (по-рано Cour d'arbitrage)

Страни в главното производство

Жалбоподател: I.B.V. & Cie SA (Industrie du bois de Vielsalm & Cie SA)

Ответник: Région wallonne

Преюдициални въпроси

- Трябва ли член 7 от Директива 2004/8/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно насърчаване на комбинираното производство на енергия, основаващо се на търсенето на полезна топлинна енергия във вътрешния енергиен пазар и за изменение на Директива 92/42/ЕИО⁽¹⁾, във връзка, при необходимост, с членове 2 и 4 от Директива 2001/77/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2001 година относно насърчаване на производството и потреблението на електроенергия от възобновяеми енергийни източници на вътрешния електроенергиен пазар⁽²⁾ и във връзка с член 22 от Директива 2009/28/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 година за насърчаване използването на енергия

от възобновяеми източници и за изменение и впоследствие за отмяна на директиви 2001/77/ЕО и 2003/30/ЕО⁽³⁾, да се тълкува, в светлината на общия принцип на равенство, на член 6 от Договора за Европейския съюз и на членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, в смисъл че:

- се прилага единствено за съоръжения за високоефективно комбинирано производство на енергия по смисъла на приложение III към директивата,
- налага, позволява или забранява мярка за подпомагане като съдържащата се в член 38, параграф 3 от Декрета на Валонския регион от 12 април 2001 г. относно организацията на регионалния пазар на електрическа енергия да е достъпна за всички съоръжения за комбинирано производство на енергия, използващи основно биомаса, които отговарят на определените от този член условия, с изключение на съоръженията за комбинирано производство на енергия, които използват основно дървесина или дървесни отпадъци?

- Различен ли е отговорът, ако съоръжението за комбинирано производство на енергия използва основно само дървесина или, обратно, само дървесни отпадъци?

(1) ОВ L 52, стр. 50; Специално издание на български език, 2007 г., глава 12, том 2, стр. 107).

(2) ОВ L 283, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 12, том 2, стр. 36).

(3) ОВ L 140, стр. 16.

Преюдициално запитване, отправено от Bundesgerichtshof (Германия) на 3 май 2012 г. — Walter Endress/Allianz Lebensversicherungs AG

(Дело C-209/12)

(2012/C 200/13)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesgerichtshof

Страни в главното производство

Ищец: Walter Endress

Ответник: Allianz Lebensversicherungs AG

Преюдициални въпроси

Трябва ли член 15, параграф 1, първо изречение от Втора директива 90/619/ЕИО на Съвета от 8 ноември 1990 година⁽¹⁾, с оглед на член 31, параграф 1 от Директива 92/96/ЕИО на Съвета от 10 ноември 1992 година⁽²⁾, да се тълкува в смисъл, че не допуска разпоредба като член 5а, параграф 2, четвърто изречение от Versicherungsvertragsgesetz (VVG), в редакцията

му с Drittes Gesetz zur Durchführung versicherungsrechtlicher Richtlinien des Rates der Europäischen Gemeinschaften vom 21. Juli 1994 (Drittes Durchführungsgesetz/EWG zum Versicherungsaufsichtsgesetz (VAG), съгласно която правото на отказ или на възражение се погасява не по-късно от една година след плащането на първата застрахователна премия, дори ако застрахованият не е бил уведомен за правото на отказ или на възражение?

- (¹) Втора директива 90/619/ЕИО на Съвета от 8 ноември 1990 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно прякото животозастраховане, относно предвиждането на разпоредби за улесняване на ефективното осъществяване на свободно предоставяне на услуги и за изменение на Директива 79/267/ЕИО (Втора директива за животозастраховането) (ОВ L 330, стр. 50).
- (²) Директива 92/96/ЕИО на Съвета от 10 ноември 1992 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно прякото животозастраховане и за изменение на Директиви 79/267/ЕИО и 90/619/ЕИО (Трета директива за животозастраховането) (ОВ L 360, стр. 1).

Жалба, подадена на 18 май 2012 г. от Abdulbasit Abdulrahim срещу определението, постановено от Общия съд (втори състав) на 28 февруари 2012 г. по дело T-127/09, Abdulbasit Abdulrahim/Съвет на Европейския съюз и Европейска комисия

(Дело С-239/12 Р)

(2012/С 200/14)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Abdulbasit Abdulrahim (представители: H.A.S. Miller, Solicitor, E. Grieves, Barrister)

Други страни в производството: Съвет на Европейския съюз, Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Ако всяко от двете правни основания бъде уважено, жалбоподателят иска:

- да се отмени определението на Общия съд от 28 февруари 2012 г.,
- да се обяви, че жалбата за отмяна не е безпредметна,
- делото да се върне за ново разглеждане от Общия съд, за да може последният да се произнесе по жалбата за отмяна,
- да се осъди Комисията за заплати съдебните разноски в производството по обжалване и в производството пред Общия съд, включително съдебните разноски за представяне на становища по покана на Съда.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят основава жалбата си на следните две правни основания:

- той твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е пропуснал:
- да вземе предвид становището на генералния адвокат, и/или
- да покани жалбоподателя да представи становище по въпроса дали жалбата за отмяна е безпредметна, и/или
- да започне устната фаза на производството с оглед на определени дали жалбата за отмяна е безпредметна.
- Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че жалбата за отмяна не може да предостави материално предимство на жалбоподателя.

Иск, предявен на 16 май 2012 г. — Европейска комисия/ Република Полша

(Дело С-245/12)

(2012/С 200/15)

Език на производството: полски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: P. Hetsch, B. Simon и K. Herrmann)

Ответник: Република Полша

Искания

Комисията иска

- да се установи, че като не е приела законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за съобразяване с Директива 2008/56/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година за създаване на рамка за действие на Общността в областта на политиката за морска среда (Рамкова директива за морска стратегия) (¹), или най-малкото като не е уведомила Комисията за това, Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 26, параграф 1 от тази директива;
- на основание на член 260, параграф 3 ДФЕС да се осъди Република Полша да заплаща периодична имуществена санкция в размер на 93 492 EUR на ден, считано от деня на произнасяне на съдебното решение по настоящото дело, тъй като не е изпълнила задължението си да съобщи мерките за транспониране на Директива 2008/56/ЕО;
- да се осъди Република Полша да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Срокът за транспониране на Директива 2008/56/ЕО е изтекъл на 15 юли 2010 г.

(¹) ОВ L 164, стр. 19.